

İmanda Bir Adım

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Filipililer* 2:5–11; *Matta* 4:18–20; *Elçilerin İşleri* 9:3–6, 10–20; *Yuhanna* 21:15–19; *1. Yuhanna* 3:16–18.

HATIRLAMA METNİ: :“Mesih İsa’daki düşünce sizde de olsun. Mesih, Tanrı özüne sahip olduğu halde, Tanrı’ya eşitliği sımsıkı sarılacak bir hak saymadı. Ama kul özünü alıp insan benzeyişinde doğarak ululuğunu bir yana bıraktı. İnsan biçimine bürünmüş olarak ölüme, çarmıh üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini alçalttı” (*Filipililer* 2:5–7).

Göklerin yüceliğini, meleklerin tapınmasını ve Baba’nın paydaşlığını bırakmak tarif edilemez bir fedakârlıktı. Fakat, İsa bu acı ve ölüm dünyasına Baba’nın sevgi karakterini göstermeye, düşmüş insan ırkını geri kazanmaya ve tüm insanlığı kurtarmaya geldi. “Kurtarılanlar, Kurtarıcı ile birlikte Allah’ın huzuruna çıkıncaya dek, kurtarılanın gerçek değerinin farkına asla varılamaz. Sonsuz yaşam diyarının görkemi mest olmuş hislerimizi o an kaplar. Böylece biz, İsa’nın tüm bunları bizim için yaptığını, bunun için gökyüzünün tüm görkeminden vazgeçtiğini ve bizim için başarısız olma ve kaybetme riskini göze aldığı hatırlayacağız. Böylece kendi tacımızı onun önüne bırakarak Mesih’i yücelteceğiz ve övgü dolu şu şarkıyı söyleyeceğiz: “Boğazlanmış Kuzu, gücü, zenginliği, bilgeliği ve kudreti, saygıyı, yüceliği ve övgüyü almaya layıktır. Vahiy 5:12.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni* s.116 (*Çağların Arzusu* s. 131).

İsa’nın bizim kurtuluşumuz için yaptığı fedakârlık hesaplanamaz. O’nun yönlendirmesine cevap verdiğimizde, O’nun emrini kabul ettiğimizde ve O’nun krallığı için kaybolmuş insanlara ulaşmada O’nunla birleştiğimizde bizi fedakârlık yapmaya çağırır. Her ne kadar bizim fedakârlıklarımız O’nunki ile karşılaştırılmazsa da can kazanma hizmeti bizim için imanda bir sıçramadır. Bizi rahat bölgelerimizden keşfedilmemiş sulara yönlendirir. Rabbimiz bizi bazen fedakârlıklar yapmaya çağırır fakat sunduğu sevinçler çok daha büyüktür.

*26 Eylül *Sebt Günü*’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

İsa'nın Kendini Feda Eden Sevgisi

Elçi Pavlus bizi Mesih'teki düşüncenin içimizde yaşamasına "izin vermeye" teşvik eder. Bu bizi bazı şaşkırtıcı sorulara yönlendirir. Mesih'in düşüncesi nasıl bir şeydi? O'nun düşünce yapısına hâkim olan neydi? O'nun düşüncelerinin özü neydi?

Mesih'in düşüncelerinin merkezini ve tüm yaşamına hakim olan modeli nasıl ortaya koyuyorlar?

İsa sonsuzluktan beri Tanrı ile eşitti. Pavlus bu ebedi gerçeği şu sözlerle ilan eder, "Mesih, Tanrı özüne sahip olduğu halde, Tanrı'ya eşitliği sınıksız sarılacak bir hak saymadı" (*Filipililer 2:6*). "Öz" olarak tercüme edilen kelime Grekçe'de morphe dir. Bir şeyin tam özü demektir. Aynı değerde olan iki şeyi bağlar. Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi konuyu şöyle açıklar: "Bu, Mesih'i Baba ile eşit kılar ve O'nu diğer tüm güçlerin çok üstüne yerleştirir. Pavlus Mesih'in gönüllü alçalmasının derinliğini daha canlı bir şekilde resmetmek için buna vurgu yapar."—Cilt 7, s. 154. Ellen G. White O'nun ebedi doğası hakkında konuşurken ekler, "Mesih'teki yaşam özgündür, borç alınmamış ve üretilmemiştir."—*Çağların Arzusu*, s. 530. Ezelden beri Tanrı ile eşit olan İsa "Tanrı'ya eşitliği sınıksız sarılacak bir hak saymadı." Bu da şaşkırtıcı bir Grekçe ifadedir. Tam olarak şöyle tercüme edilebilir "terk etti veya vazgeçti." İsa bir insan formuna bürünmek ve insanlığın alçakgönüllü bir hizmetkârı olabilmek için gönüllü olarak ayrıcalıklarını ve Tanrı'ya eşit olan imtiyazlarını "terk etti veya onlardan vazgeçti." Bir hizmetkâr olarak tüm evrene göğün sevgi yarasını gösterdi ve sonunda çarşıta sevginin nihai işini sergiledi. Bizim yaşamlarımızı sonsuza dek kurtarsın diye kendi yaşamını verdi.

İsa'nın düşüncesinin özü kendini feda eden sevgiydi. İsa'yı takip etmek demek O'nun bizi sevdiği gibi sevmek, O'nun hizmet ettiği gibi etmek, O'nun çalıştığı gibi çalışmak demektir. İsa'nın Kutsal Ruh aracılığıyla bencil arzularımızı terk ettirmesine izin vermek bir şeylere mâl olacaktır. O İsa'nın her şeyine mâl oldu. Fakat Kutsal Yazı İsa hakkında şöyle diyor, "Bunun için de Tanrı O'nu pek çok yükseltti ve O'na her adın üstünde olan adı bağışladı" (*Filipililer2:9*).

Cennet dünyada yapacağımız her fedakârlığa değecektir. Bu yolculukta fedakârlıklar olacaktır fakat hizmet etmenin sevinci bugün onları bastıracaktır ve Mesih ile sonsuzluk boyunca yaşamının sevinci burada yaptığımız tüm fedakârlıkları önemsiz gösterecektir.

En son Mesih için gerçekten benliğini öldürmen gereken zaman ne zamandı? Cevabın Hristiyan yürüyüşün hakkında sana ne diyor?

Adanma Çağrısı

Petrus ve Yuhanna olduğunuzu düşünün. Güzel bir Celile sabahında, güneş gecenin soğuk havasını kovarak yeni doğmuş. Düşüncelerinizde tek bir şey var: balık tutmak, hem de bol bol. Son zamanlarda iyi balık vardı ve bol balık tutacağınız yeni bir günü sabırsızlıkla bekliyorsunuz. Derken sabahın ilk ışıkları arasından O'nun, Nasıralı İsa'nın yaklaştığını görüyorsunuz. Birkaç dakika sonra tüm yaşamınızın değişeceğini bilmiyorsunuz. Bir daha asla aynı olmayacaksınız.

Matta 4:18–20 ayetlerini oku. Sence Petrus ve Yuhanna neden Mesih'i takip etmek gibi böyle radikal bir taahhütte bulunmaya karar verdiler? Ayetler içinde Mesih'in onları balık tutmaktan daha yüce bir amaca çağırdığını gösteren şeyler nelerdir?

Yuhanna'nın müjdesinden öğrendiğimiz kadarıyla bu adamlar İsa hakkında bir yıldan fazladır bir şeyler biliyorlardı fakat O'na tam bir bağlılık göstermemişlerdi. Yine de, Mesih'in görünüşünde, sözlerinde ve davranışlarında bu Celileli balıkçıları ilahi bir çağrıya davet ettiğine dair ilahi bir hal olmalı. O'nu takip etmek için teknelerini, mesleklerini ve tanıdık çevrelerini bırakmalarının sebebi daha yüce bir amaca çağrıldıklarını hissetmiş olmalarıdır. Bu sıradan balıkçıları olağandışı bir amaç için çağrıldıklarını anlamışlardı. Tanrı bugün seni mesleğini bırakmaya çağırıyor olabilir fakat O seni olağanüstü bir amaç için çağırıyor. Yani, O'nun isminin yüceliği için sevgisini paylaşmaya ve gerçeğinin tanıklığını yapmaya çağırıyor.

Matta 9:9'daki vergi görevlisi Matta'nın çağrısı hakkında düşün. Bu ayette oldukça göze çarpan ne görüyorsun?

Roma dünyasında vergi görevlileri genellikle resmi gücünü sıradan insanlara baskı yapmak için kullanan haraççılardı. Tüm İsrail'de en çok nefret edilen ve aşağılanan karakterleriydi. Mesih'in "Ardımdan gel" çağrısı Matta'nın önceden İsa hakkında duyduğunu ve kalbinden O'nu izlemeyi istediğini varsayıyor. Davet geldiği anda o hazır. Mesih'in onu kabul etmesine ve öğrencilerinden biri olmaya çağırmasına şaşmıştı.

Her birimizin kalbinin derinliklerinde bu yaşamda daha farklı bir şey için bir özlem vardır. Biz de yaşamaya değer, daha büyük, daha asil bir amaç için yaşamak istiyoruz. Mesih bu nedenle, Matta gibi bizi de çağırılmaktadır.

İnsanların İsa'yı izlemek için vazgeçmek zorunda kaldığı şeyler hakkında düşün. Neden nihayetinde her zaman buna değecek?

Pavlus: Tanrı'nın Seçilmiş Aracı

Pavlus Mesih'i kabul ettiğinde tüm yaşamı radikal bir şekilde değişti. Mesih ona tamamıyla yeni bir gelecek verdi. Onu rahat alanından çıkıp tahmin bile edemeyeceği deneyimlere yönlendirdi.

Kutsal Ruh'un rehberliği aracılığıyla elçi Pavlus Tanrı Sözü'nü Akdeniz'de binlerce insana duyurdu. Tanıklığı Hristiyanlık ve dünya tarihini değiştirdi.

Elçilerin İşleri 9:3–6, 10–20 ayetlerini oku. Bu ayetler İsa'nın Pavlus'un yaşamı için ilahi bir amacı olduğunu nasıl ortaya koyuyorlar?

İsa, adına tanıklık yapmaları için genelde en ihtimal dışı adayları seçer. Cinliler, Samiriyeli kadın, bir hayat kadını, bir vergi görevlisi, Celileli balıkçılar ve şimdi de Hristiyanlığın ateşli bir zulmedicisi. Bunların hepsi lütf aracılığıyla değiştirilmiş ve Mesih'in yaşamlarında yaptıklarının hikâyesini anlatmak için yüreklerinde sevinçle yollanmışlardı. Her biri hikâyeyi anlatmaktan asla yorulmadı. Mesih'in onlar için yaptığı şey o kadar muhteşemdi ki, paylaşmak zorundaydılar. Sessiz kalamazlardı.

Elçilerin İşleri 28:28–31 ile 2. Timoteos 4:5–8 ayetlerini karşılaştır. Bu ayetlerde Pavlus'un can kazanma hizmeti içinde tüm yaşamını Mesih'e verme taahhütünde asla sallanmadığına dair hangi belirtiler var?

Pavlus yaşamının sonunda, Roma'da ev hapsindeyken “Tanrı'nın sağladığı bu kurtuluşun haberi[nin] öteki uluslara” gönderilmiş olduğunu onaylar (*Elçilerin İşleri 28:28*). Kayıtlara göre kendisini ziyaret eden herkesi kabul etmiş ve onlara Söz'ü vaaz etmiştir (*Elçilerin İşleri 28:30, 31*). Yaşamının sonunda Timoteos'a müjdeci bir iş yapmasını öğütler ve kendisi hakkında şunu söyleyebilir: “Yüce mücadeleyi sürdürdüm, yarışı bitirdim, imanı korudum” (*2 Timoteos 4:7*).

Bizim çağrımız Pavlus'un ki kadar etkileyici olmasa da, dünyayı değiştirme işinde her birimizi O'na katılmaya çağırıyor. Net olan bir şey var ki, yıllar boyunca karşılaştığı zorluklara rağmen (*bkz. 2. Korintliler 11:25-30*) Pavlus Rab'deki çağrısına sadık kaldı. İsa takipçilerinin bu eski zulmedicisinin nasıl etkili ve sürekli bir Hristiyan imanı savunucusu (İsa'dan hariç) haline geldiğinin hikâyesi yaşamını Rab'bin işine adayan bir kişi aracılığıyla Rab'bin neler yapabileceği hakkında güçlü bir tanıklık oluşturur.

Tanrı seni ne yapmaya çağırdı? Onu yapıyor musun?

Sevginin Gerekleri

Sevgi kendisini eylemde gösterir. Mesih'e karşı duyduğumuz sevgi bizi kayıp insanlık için bir şeyler yapmaya zorlar. Pavlus bunu Korint'teki kiliseye yazarken ifade etti: "Bizi zorlayan, Mesih'in sevgisidir" (2.Korintliler 5:14). Hristiyanlık öncelikle kurtulabilmek için sadece kötü şeylerden "vazgeçmek" demek değildir. İsa kurtulabilsin diye gökteki kötü şeylerden "vazgeçme[di]." Başkaları kurtulsun diye O iyi şeylerden vazgeçti. İsa bizi sadece zamanımızı, armağanımızı ve hazinelerimizi O'nun işine vermeye davet etmez, yaşamlarımızı vermeye davet eder.

İsa Celile gölünün kıyısında öğrencileriyle bir sabah toplantısı sırasında ilahi sevginin gereklerini ustaca özetledi.

Yuhanna 21:15–19 ayetini oku. İsa Petrus'a üç defa hangi soruyu sordu? İsa Petrus'a bu özel soruyu neden üç kez sordu?

Petrus Rabbini üç kez inkar etti ve İsa Petrus'un ağzından üç kez bir sevgi cevabı aldı. İsa öğrencilerinin önünde Petrus'un ilahi bir sevgi ile affedileceği ve İsa'nın yine de ona kendi işi içinde bir görev vereceği konusundaki güven-cesini yeniden inşa ediyordu

Yuhanna 21:15–19 ayetlerini tekrar oku, bu sefer Petrus'un Mesih'e duyduğu sevgiyi onaylamasına karşı İsa'nın cevabına dikkat edin. İsa cevap olarak ona ne dedi?

İlahi sevgi aktifdir, pasif değil. Gerçek sevgi sıcak bir histen, güzel bir fikir-den daha fazlasıdır. Adanmışlık içerir. Sevgi bizi hareket etmeye zorlar. Bizi kaybolmuş bir dünyada, müthiş bir ihtiyaç içinde olan Tanrı'nın çocuklarına ulaşmaya yönlendirir. İsa Petrus'a "Koyunlarımı otlat" dediğinde bu hem bir emirdi, hemde güvencenin bir tekrarıydı. Efendi sevgiye bir cevap almak istedi ve aynı zamanda tutuklandığında Petrus'un tamda Mesih'in demiş olduğu gibi, gerçekten utanç verici bir şekilde, İsa'yı sadece inkâr etmekle kalmayıp lanetleyerek reddedecek olmasına rağmen, hala O'nun için yapacak bir işi olduğu konusunda Petrus'u cesaretlendiriyor.

Yani? Rabbiniz'i çok kötü bir şekilde başarısızlığa uğratmış olabilirsiniz. O'nu davranışlarınızla birden fazla kez inkâr etmiş olabilirsiniz. İyi haber şu ki, lütuf hala erişilebilirdir ve Tanrı'nın sizinle işi henüz bitmemiştir. Yapmaya gönüllüyseniz hala O'nun işinde size bir yer vardır.

Petrus gibi hiç Rab'bi "inkâr" ettin mi? Ettinse bu hikâye, sadece Petrus'un inkârı değil fakat Mesih'in Petrus'a söylediği sözler de, sana ne söylüyorlar?

Sevginin Adanması

İsa ve Petrus arasındaki konuşmanın sonunda ikisinin sahilde yürüdüğünü görüyoruz. Dalgalar kıyıya vururken İsa Petrus'a öğrenciliğin bedelini anlatıyor. İsa'nın "Koyunlarımı otlat" çağrısını kabul ederse açıkça nelerle karşılaşacağını bilmesini istiyor.

Yuhanna 21:18, 19 ayetlerini oku. İsa neden Petrus'a öğrenciliğin bedelini anlatıyor? Sence İsa neden Petrus'a hayatının bu anında böyle ürkütücü bir şey açıkladı?

Mesih bu sözlerle Petrus'un bir gün tecrübe edeceği şehitliği önceden söyledi. Eleri bir çarımh üzerinde bağlanacaktı. Mesih bu açıklamayla Petrus'a bir seçim şansı verdi. O'na yaşamın en büyük sevincini sundu: Tanrı'nın egemenliği için kazanılmış canlar görmek. Pentikost gününde binlerce insanın Mesih'e geldiğini görecekti. İsa'nın adıyla mucizeler gerçekleştirecek ve daha fazla binlerin önünde O'nu yüceltecekti. Mesih'in işinde O'nunla paydaşlık etmenin sonsuz sevincine sahip olacaktı.

Fakat bu ayrıcalığın bir maliyeti olacaktı. Bir fedakârlığı, en büyük fedakârlığı gerektirecekti. Gözlerini kocaman açarak bir taahhütte bulunması gerekiyordu. Petrus şimdi biliyordu ki, İsa'nın dünyaya hizmetinde O'na katılmak için vazgeçilmesi gereken hiçbir şey çok büyük değildi.

1 Yuhanna 3:16–18 ayetini oku. Yuhanna'nın muğlak bir soyut kavram olarak kalan sevgiye alternatifi nedir? Yuhanna sevginin en büyük fedakârlığını nasıl tanımlar?

Yapmış olduğumuz hiçbir şey sonsuzlukta bir fedakârlık gibi görünmeyecek. Harcadığımız zaman ve çaba, yaşamlarımızı harcamamız çok fazlasıyla ödüllendirilmiş görünecek. Sevgiyi eyleme dönüştürmek, niyetleri yükümlülüğe dönüştürmek ne kadar büyük bir sevinç. Mesih'in elçileri olarak diğerlerine tanıklık hizmetinde müjdecilik yaparken geçmişte kalan hiçbir şeye tutunmayarak ilahi sevgiye cevap verdiğimizde yaşamlarımızın amacını yerine getiririz ve hayatın en büyük sevincini tecrübe ederiz. İsa'nın şu çok yerinde ifadesindeki gibi, "Bildiginiz bu şeyleri yaparsanız, ne mutlu size!" (*Yuhanna 13:17*). Hayatın en büyük ve en uzun süren mutluluğu, yaşamımızla Tanrı'yı yücelterek ve O'nun sevgisini ve gerçeğini dünya ile paylaşarak, varlığımızın anlamını tamamladığımızda gelir.

Hepimiz zamanın çok azı hakkında bilgiye sahip olduğumuz için sonsuzluk fikrini kavramak zordur. Fakat yinede, sonsuz yaşamı, iyi bir sonsuz yaşamı (burada sahip olabileceğimiz her şeyden dahi iyi) düşünmeye çalış. O halde neden bu kısacık zamanda diliminde buradaki hiç bir şey İsa'da sahip olduğumuz sonsuz yaşam vaadini kaybetmeye değmeyecek?

EK ÇALIŞMA: “Kilisenin ruhsal gözetmenleri kilisenin her bir üyesi Tanrı’nın işinden bir pay alsın diye verilen fırsatlar aracılığıyla yöntemler ve araçlar geliştirsın. Geçmişte bu çok sık yapılmıyordu. Planlar açık bir şekilde ortaya konmuyordu ve tüm armağanların aktif hizmette kullanılmasıyla tam olarak yerine getirilmiyordu. Bu nedenle ne kadar kişinin kaybedildiğini fark eden çok az kişi var.”

“Tanrı’nın işindeki liderler bilge komutanlar gibi tüm hat boyunca ileri hareket edecek şekilde planlar kurmalıdır. Planlamalarında üyelerin arkadaşları ve komşuları için yapabileceği işler için özel bir çalışma yapmalıdır. Tanrı’nın bu dünyadaki işi kilisemizin üyeliğine sahip erkek ve kadınlar bu işe yardıma koşmadan ve çabalarını hizmetkârların ve kilise görevlilerinin çabaları ile birleştirmeden asla bitmeyecektir.”

“Günahkârların kurtuluşu içten ve kişisel bir çalışma gerektirir. Yaşam sözünü biz onlara taşımamız, onların bize gelmesini beklememeliyiz. Ah, erkeklere ve kadınlara söyleyebileceğim sözler onları gayretli bir iş için harekete geçirebilir! Şu anda bize verilen zaman çok azdır. Sonsuz yaşamın çok yakınında bulunuyoruz. Kaybedecek zamanımız yok. Her an altın değerindedir ve birlikte çalışmaya adanmak sadece kendine hizmet etmekten çok daha değerlidir. Tanrı’yı kim gayretle arayacak ve hizmet alanında O’nun sadık işçileri olmak için O’ndan güç ve lütufla alacak?”

“Doğru bir görevde kullanıldığında bu işte büyük bir yardıma dönüşebilecek bir armağan her kilisede vardır. Şu anda kiliselerimizi inşa etmek için ihtiyacımız olan işçilerimizin güzel işi budur, kilisede armağanları (Usta’nın kullanımı için geliştirilebilecek armağanları) görmek ve geliştirmek.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church (Kilise İçin Tanıklıklar)*, cilt 9, s. 116,117.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Ellen G. White’in yukarıdaki alıntısının ana fikri nedir? Kişisel tanıklığına ve kilisenin müjdecilik faaliyetlerine nasıl bir etki yapabilir?
- ❷ Her zaman ortaya konan gerçek sevgi nasıldır? Gerçek sevgi ile çok az bağlantısı olan sahte sevgi şekilleri nelerdir?
- ❸ Sınıfta, yaşam kaybı dahil, insanların Rab için yaptıkları fedakarlıklar hakkında konuşun. Bu hikayelerden ne öğrenebilirsin?
- ❹ Pazar günü dersinin sonundaki soruya verdiğin cevap hakkında, yani Mesih için neyi feda ettiğin hakkında düşün. Gerçekten bir şey feda ettin mi? Bunu neden yaptın? Buna değer miydi? Hristiyan olmayan birine ne yaptığını ve neden yaptığını nasıl açıklayabilirsin?